

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 14Saz/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100406
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Hauerlandová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723100406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave sudkyňou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Ruskej federácie, bez cestovného dokladu, t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený: Centrum právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, IČO: 30798841, Kancelária Komárno, Dunajské nábrežie 14, 945 01 Komárno, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-7-045/2023-AV o predĺžení zaistenia zo dňa 29.06.2023 a o prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobou zo dňa 11.07.2023 doručenu správne mu súdu dňa 13.07.2023 sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 29.06.2023 č.: PPZ-HCP-BA6-7-045/2023-AV, jeho (i) zrušenia a nariadenia, aby bol žalobca bezodkladne (ii) prepustený zo zaistenia a (iii) trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v konaní o predĺžení lehoty zaistenia podľa zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) rozhodnutím č. s.: PPZ-HCP-BA6-7-045/2023-AV zo dňa 29.06.2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 88 ods. 4 tohto zákona rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia žalobcu do 29.09.2023 na účel zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia na základe Trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava I pod číslom 6T/49/2022, právoplatným dňa 18.10.2022. Podporne žalovaný poukazuje na údajný účelový charakter žiadosti žalobcu o udelenie azylu, čo však z pohľadu žalobcu nemôže byť správnym súdom brané do úvahy a to z dôvodov, že na posúdenie a rozhodnutie o žiadosti o azyl je príslušný Migračný úrad Ministerstva vnútra a nie žalovaný, rozhodnutie vo veci žiadosti o azyl nie je právoplatné a vykonateľné. Podľa žalobcu by tak všetky argumenty žalovaného o údajnom zneužívaní azylového konania zo strany žalobcu nemali byť brané do úvahy, keďže nemôžu slúžiť ako základ pre uplatnenie zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, podaním žiadosti o azyl žalobca totiž nič nezneužil, ale uplatnil svoje ústavné a zákonné právo. Uplatnenie práva nemôže byť orgánom verejnej moci posúdené ako zneužitie. S napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nesúhlasí v celom jeho rozsahu z dôvodu, že žalovaný na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013, čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú

na ich území (tzv. „návrátová smernica“). Zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku Napádaným rozhodnutím žalovaný predlžil dobou zaistenia žalobcu do 29.09.2023. Poukázal na právny názor kasačného súdu vyslovený v rozsudku sp. zn.1 SZa/9/2016. Predĺženie lehoty zaistenia žalobcu na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného považuje za neúčelné a neefektívne a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, a preto aj za nezákonné, pretože nie je predpoklad, že nebude možné zrealizovať vyhostenie žalobcu a naplniť účel zaistenia.

2. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 13.07.2023 uviedol, že správna žaloba vo veci zaistenia bola doručená právnym zástupcom žalobcu dňa 12.07.2023 žalovanému ako vecne príslušnému orgánu. Žalovaný dňa 29.06.2023 vydal rozhodnutie o zaistení č. PPZ-HCP-BA6-7-045/2023-AV podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ktoré bolo dňa 29.06.2023 doručené žalobcovi. O predmetnom rozhodnutí o zaistení je možné po opätovnom preskúmaní všetkých dostupných dôkazov konštatovať, že bolo vydané plne v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Z odôvodnenia rozhodnutia o zaistení vyplýva, že žalovaný dňa 26.03.2023 zaistil žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie. Dňa 29.06.2023 žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu. Dôvodom zaistenia žalobcu bola skutočnosť, že dňa 02.02.2023 podal žalobca v UPZ Medveďov žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Predtým ako bolo cudzincovi vydané rozhodnutie o zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov bol cudzinec zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia, nakoľko mu bol dňa 18.10.2022 Okresným súdom BA I na základe Trestného rozkazu č. 6T /49/2022, právoplatný dňa 18.10.2022, bol uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 (päť) rokov. Žalovaný má zato, že riadne a náležite posúdil skutkový stav danej veci a rozhodol o zaistení žalobcu plne v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Dôvodom zaistenia žalobcu bola skutočnosť, že dňa 02.02.2023 podal žalobca v ÚPZC Medveďov žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Predtým ako bolo cudzincovi vydané rozhodnutie o zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov bol cudzinec zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia, nakoľko mu bol dňa 18.10.2022 Okresným súdom BA I na základe Trestného rozkazu č. 6T/49/2022, právoplatný dňa 18.10.2022, uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 (päť) rokov. V bode I teda žalobca nesprávne uvádza, že žalovaný rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia žalobcu do 29.09.2023 na účel zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia na základe Trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava I pod číslom 6T/49/2022, právoplatným dňa 18.10.2022, nakoľko žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu ako žiadateľa o azyl a nie na účel výkonu trestu vyhostenia. Odo dňa 26.03.2023 je žalobca zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu. Uvedené tvrdenia žalobcu sú teda zmätočné, zavádzajúce a nesprávne. Žalovanému bola dňa 16.01.2023 z ÚPZC zaslaná informácia o vykonaných úkonoch za účelom vyhostenia žalobcu. Dňa 24.11.2022 bola na ÚPZC doručená odpoveď od NÚ Interpol Bratislava, že žalobca nie je hľadaný v Ruskej federácii. Následne sa do ÚPZC dostavili príslušníci Veľvyslanectva Ruskej federácie, pričom príslušníkom ÚPZC bolo oznámené, že pokiaľ bude žalobca ich občanom, tak mu bude vystavený náhradný cestovný doklad. Z uvedeného dôvodu mal žalovaný za preukázané, že v rámci pôvodnej doby zaistenia nebolo možné vystaviť potrebný doklad na návrat a teda realizovať výkon trestu vyhostenia uložený Okresným súdom Bratislava I. Z toho dôvodu žalovaný rozhodol dňa 17.01.2023 o predĺžení lehoty zaistenia do 17.04.2023. Následne dňa 02.02.2023 podal žalobca v ÚPZC Medveďov žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Týmto jeho prejavom vôle bolo začaté konanie o udelenie azylu a proces smerujúci k zabezpečeniu resp. vystaveniu náhradného cestovného dokladu žalobcu bol prerušený až do doby, kedy sa rozhodne o žalobcovej žiadosti o azyl. Z uvedeného má žalovaný zato, že pokiaľ by žalobca nepožiadal o azyl tak existoval reálny predpoklad, že sa mu podarí vystaviť náhradný cestovný doklad a výkon jeho trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky by mohol byť úspešne zrealizovaný. Uvedené tvrdenia žalobcu t. j, že nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať vyhostenie žalobcu a naplniť účel zaistenia sú absolútne nepodložené a scestné. Žalovaný má za to, že žalobca podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie, nakoľko tak urobil až v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov

Medveďov po takmer štyroch mesiacoch od doby kedy bol prvýkrát zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia nakoľko mu bol dňa 18.10.2023 Okresným súdom BA I na základe Trestného rozkazu č. 6T/49/2022, právoplatný dňa 18.10.2022, uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 (päť) rokov. Tak ako je uvedené už vyššie, týmto svojím krokom, t. j. žiadosťou o azyl sa snažil účelovo oddialiť resp. zmariť svoje vyhostenie z územia Slovenskej republiky nakoľko proces zaobstarania jeho náhradného cestovného dokladu smeroval k jeho úspešnému vystaveniu. Žalovaný má za to, že samotné zaistenie je efektívne, účelné a nevyhnutné nakoľko žalobca nespĺňal žiadnu z podmienok pre uloženie alternatívy zaistenia, žalovaný nemohol uložiť alternatívu zaistenia. Sám žalobca nedisponuje cestovným dokladom, nemá finančné prostriedky na vycestovanie, nemá na území Slovenskej republiky ubytovanie a existuje riziko jeho úteku, nakoľko o azyl požiadal až v Útvare policajného zabezpečenia pre cudzincov Medveďov po takmer štyroch mesiacoch od doby kedy bol prvýkrát zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia. Taktiež je neprijateľné, aby sa osoby bez platného pobytu alebo víza bez povolenia voľne pohybovali po jednotlivých krajinách schengenského priestoru, nakoľko nespĺňajú podmienky oprávneného pobytu. Dĺžka doby zaistenia bola určená na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 29.09.2023. Doba zaistenia je nevyhnutná, nakoľko počas nej Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhoduje o žiadosti žalobcu o azyl. Uvedená doba zaistenia sa môže skrátiť a je viazaná hlavne na meritórne rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorým sa zavŕši konanie o udelenie azylu žalobcu. Nakoľko ide o žiadateľa o azyl u ktorého je podozrenie, že dňa 02.02.2023 podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie, žalovaný nerozhodol o prepustení žalobcu a následnom prevoze do Záchytného tábora v Humennom, ale rozhodol o jeho ďalšom zaistení, ako žiadateľa o udelenie azylu na čas nevyhnutne potrebný. Počas uvedenej doby bude Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky posudzovať žiadosť žalobcu o udelenie azylu. Žalovaný po celý čas konania postupoval v zmysle zásady zákonnosti a individuálnosti, pričom bral do úvahy všetky skutočnosti zistené riadnym dokazovaním. Vzhľadom na aktuálne skutočnosti má žalovaný za to, že žaloba proti zaisteniu podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov je nedôvodná. Na základe vyššie uvedeného Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava ako žalovaný žiada Správny súd v Bratislave, aby správnu žalobu Rozsudkom zamietol ako nedôvodnú.

3. Rozhodnutím zo dňa 29.06.2023, č.p. PPZ-HCP-BA6-7-045/2023-AV žalovaný predĺžil dobu zaistenia žalobcu do 29.09.2023. Lehotu zaistenia predĺžil žalovaný podľa ust. § 88 ods. 4 ZoPC na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 29.09.2023. Žalobca požiadal dňa 02.02.2023 v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Dňa 29.03.2023 bol zaistený ako žiadateľ o azyl podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov s dobou zaistenia do 29.06.2023. Prostredníctvom Migračného úradu bolo zistené, že konanie účastníka konania o udelenie azylu stále prebieha. Správny orgán počas celej doby zaistenia účastníka konania skúmal či trvajú dôvody zaistenia účastníka konania. Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky do dnešného dňa nevydal právoplatné rozhodnutie o udelení azylu na území Slovenskej republiky. Z uvedeného sa účastník konania stále považuje za žiadateľa o udelenie azylu. Žalobca bol dňa 29.06.2023 poučený o začatí konania o predĺžení zaistenia, následne bol v zápisnici podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku o vyjadrení účastníka konania pred vydaním rozhodnutia o predĺžení zaistenia (PPZ-HCP-BA6-7-044/2023-AV) oboznámený o dôvode predĺženia zaistenia, bola mu daná možnosť vyjadriť sa ku konaniu podľa § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov. Nakoľko sa do dňa rozhodnutia nerozhodlo o žiadosti o azyle, žalovaný rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia do 29.09.2023. Počas uvedenej doby bude migračný úrad pokračovať v posudzovaní žiadosti. Tzv. alternatívy zaistenia neprichádzajú do úvahy, nakoľko žalobca nedisponuje finančnými prostriedkami na území Slovenskej republiky, nevedel by si zabezpečiť ubytovanie. Zároveň má správny orgán za to, že v prípade žalobcu je zrejme podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho vyhostenie. Nakoľko ide o žiadateľa o azyl, u ktorého je podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho vyhostenie, správny orgán nerozhodol o prepustení žalobcu a jeho prevoze do Záchytného tábora v Humennom.

4. Správny súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby a radiac sa znením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 SSP) dospel bez vypočutia účastníkov konania a

zástupcu žalobcu, ktorí súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti, k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (ust. § 206 ods. 3 SSP) nie je dôvodná, a podľa ust. § 229 SSP ju zamietol.

5. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5, 6 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

6. Podľa § 221 ods. 1, 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

7. Podľa § 225 ods. 1 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

8. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

9. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „ZoPC“) tento zákon sa vzťahuje aj na cudzincov, ktorí požiadali o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky (ďalej len „žiadosť o udelenie azylu“), ktorým bol udelený azyl na území Slovenskej republiky, ktorým bola poskytnutá doplnková ochrana na území Slovenskej republiky, ktorí požiadali o poskytnutie dočasného útočiska na území Slovenskej republiky alebo ktorým bolo poskytnuté dočasné útočisko na území Slovenskej republiky, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

10. Podľa § 2 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z., zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

11. Podľa § 77 ods. 5 zákona č. 404/2011 Z. z., ak cudzinec, proti ktorému sa vedie konanie o administratívnom vyhostení alebo konanie o zákaze vstupu podľa tohto zákona, podá žiadosť o udelenie azylu, policajný útvar vydá rozhodnutie o prerušení konania o administratívnom vyhostení až do rozhodnutia o jeho žiadosti o udelenie azylu a ďalej postupuje podľa osobitného predpisu; konanie o zákaze vstupu policajný útvar rozhodnutím zastaví. Ak sa cudzincovi neudelí azyl alebo neposkytne doplnková ochrana, policajný útvar, ktorý konanie o administratívnom vyhostení prerušil, pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení; policajný útvar pokračuje v konaní o administratívnom vyhostení aj vtedy, ak cudzinec nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu.

12. Podľa § 77 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., policajný útvar vydá rozhodnutie o zastavení konania o administratívnom vyhostení, ak bol cudzincovi udelený azyl alebo bola cudzincovi poskytnutá doplnková ochrana. Ak prerušenie konania podľa odseku 5 trvá viac ako dva roky, policajný útvar konanie zastaví.

13. Podľa § 77 ods. 7 zák. č. 404/2011 Z. z., ak cudzinec podá žiadosť o udelenie azylu po nadobudnutí vykonateľnosti rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo rozhodnutia o zákaze vstupu, policajný útvar rozhodnutie nevykoná až do rozhodnutia o jeho žiadosti o udelenie azylu; to neplatí, ak cudzinec nie je oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu. Ak bola v rozhodnutí o administratívnom vyhostení určená lehota na vycestovanie, táto lehota začne plynúť znova

po vykonateľnosti rozhodnutia o jeho žiadosti o udelenie azylu alebo ak nastane skutočnosť podľa osobitného predpisu.

14. Podľa § 85 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z., policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného členským štátom (ďalej len „vydávajúci štát“), ak a) bol štátny príslušník tretej krajiny v tomto štáte odsúdený na trest odňatia slobody najmenej na jeden rok, b) existuje dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny v tomto štáte spáchal, pokúsil sa spáchať alebo sa pripravoval na spáchanie zločinu, alebo c) štátny príslušník tretej krajiny porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt štátnych príslušníkov tretej krajiny.

15. Podľa § 88 zák. č. 404/2011 Z. z.: (1) Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak 1. existuje riziko jeho úteku, alebo 2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia, b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia, c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnené prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

(2) Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

(3) Podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

(4) Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

(5) Policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení. Ak totožnosť zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny nemožno bezodkladne zistiť, policajný útvar k rozhodnutiu o jeho zaistení pripojí také dôkazy, aby táto osoba nemohla byť zamenená s inou osobou.

(6) Zaistený štátny príslušník tretej krajiny, o ktorého odovzdaní na územie susedného štátu bolo začaté konanie podľa medzinárodnej zmluvy, môže byť odchylne od odseku 5 dočasne umiestnený na policajnom útvare. Z celkovej lehoty zaistenia, ktorú policajný útvar určí v rozhodnutí o zaistení podľa odseku 4, môže byť štátny príslušník tretej krajiny dočasne umiestnený na policajnom útvare najviac na sedem dní od zaistenia. Ak nedôjde k odovzdaniu štátneho príslušníka tretej krajiny do siedmich dní od zaistenia, musí byť ďalej umiestnený v zariadení.

(7) Proti rozhodnutiu o zaistení, proti rozhodnutiu o predĺžení zaistenia a proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia nemožno podať odvolanie.

(8) Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

(9) Rozhodnutie o zaistení stráca platnosť zaradením osoby do programu ministerstva vnútra na podporu a ochranu obetí obchodovania s ľuďmi.

(10) Ak je štátny príslušník tretej krajiny zaistený podľa odseku 1 písm. a) a policajný útvar nevydá rozhodnutie o administratívnom vyhostení do 48 hodín od zaistenia, policajný útvar štátneho príslušníka tretej krajiny ihneď prepustí; to neplatí, ak policajný útvar nevydá rozhodnutie o administratívnom vyhostení z dôvodu prerušenia konania o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 5 alebo vyžiadania informácie podľa § 83 ods. 7.

(11) Podľa odseku 1 možno zaistiť aj žiadateľa o udelenie azylu, ktorý nie je oprávnený sa zdržiavať na území Slovenskej republiky.

(12) Ak je dôvod na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 90 ods. 2 písm. b) prvého alebo druhého bodu a existuje iný dôvod na jeho zaistenie podľa odseku 1, môže rozhodnutie o zaistení vydať na základe odôvodnenej písomnej žiadosti policajného útvaru, ktorý rozhodol o jeho predchádzajúcom zaistení, aj policajný útvar v zariadení, kde je štátny príslušník tretej krajiny umiestnený.

16. Podľa § 88a zák. č. 404/2011 Z. z.: (1) Policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky

a) na účel zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti,

b) na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku,

c) ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelení azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie,

d) ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, alebo

e) z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c).

(2) Žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

(3) Na konanie o zaistení žiadateľa o udelenie azylu sa primerane vzťahujú ustanovenia § 88 ods. 4, 5, 7, 8 a 12.

(4) Žiadateľ o udelenie azylu je oprávnený získať právne zastúpenie v rozsahu a za podmienok, ktoré ustanovuje osobitný predpis.

(5) Ustanovenia § 89 až 100 sa primerane vzťahujú aj na žiadateľa o udelenie azylu.

17. Podľa § 89 zák. č. 404/2011 Z. z.: (1) Policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

(2) O druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo písm. b).

(3) Policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

(4) Štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bola uložená povinnosť podľa odseku 1 písm. a), je povinný zdržiavať sa na určenej adrese a pravidelne sa osobne hlásiť na policajnom útvaru v určenej lehote.

(5) Štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bola uložená povinnosť podľa odseku 1 písm. b), je povinný zložiť peňažnú záruku vo výške a v lehote určenej policajným útvarom na účet Policajného zboru, zdržiavať sa na mieste, ktoré uviedol, a hlásiť zmenu miesta pobytu. Namiesto štátneho príslušníka tretej krajiny môže peňažnú záruku zložiť aj jemu blízka osoba. Osoba, ktorá zloží peňažnú záruku, je povinná oznámiť policajnému útvaru číslo účtu v banke, na ktorý sa peňažná záruka vráti, alebo adresu, na ktorej sa bude zdržiavať na účely vrátenia peňažnej záruky.

(6) Ak štátny príslušník tretej krajiny poruší povinnosť hlásenia pobytu alebo sa vyhýba výkonu administratívneho vyhostenia, policajný útvar rozhodne o jeho zaistení a zároveň o prepadnutí peňažnej záruky, ak bola zložená.

(7) Policajný zbor vráti peňažnú záruku osobe, ktorá ju zložila, bezodkladne po vykonaní administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, po jeho vycestovaní v rámci asistovaných dobrovoľných návratov alebo ak mu bol udelený pobyt, azyl alebo mu bola poskytnutá doplnková ochrana. Náklady na vrátenie peňažnej záruky znáša osoba, ktorá ju zložila. Ak si osoba neprevezme peňažnú záruku, ktorú zložila, do jedného roka odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o vrátení peňažnej záruky, peňažná záruka prepadá v prospech štátu.

18. Podľa § 90 zák. č. 404/2011 Z. z.: (1) Policajný útvar je povinný

a) zabezpečiť poučenie štátneho príslušníka tretej krajiny bezprostredne po jeho zaistení v jazyku, ktorému rozumie,

1. o dôvodoch zaistenia,

2. o možnosti oznámiť jeho zaistenie zastupiteľskému úradu štátu, ktorého je štátnym občanom,

3. o možnosti vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu a

4. o možnosti preskúmania zákonnosti rozhodnutia o zaistení,

b) ak štátny príslušník tretej krajiny požiada o oznámenie svojho zaistenia zastupiteľskému úradu štátu, ktorého je štátnym občanom, bezodkladne vyrozumieť tento zastupiteľský úrad; ak zastupiteľský úrad tohto štátu nemá sídlo na území Slovenskej republiky, policajný útvar o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny vyrozumie ministerstvo zahraničných vecí,

c) ak štátny príslušník tretej krajiny o to požiada, bezodkladne mu umožniť vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu,

d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia,

e) poučiť štátneho príslušníka tretej krajiny v jazyku, ktorému rozumie, alebo v jazyku, o ktorom sa dá odôvodnene predpokladať, že mu rozumie, o možnosti požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat, o možnosti kontaktovať mimovládne organizácie, a ak štátny príslušník tretej krajiny podal žiadosť o udelenie azylu alebo prejavil úmysel takú žiadosť podať, aj o možnosti kontaktovať Úrad Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov.

19. Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb., rozhodnutie musí byť v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

20. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb., v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

21. Podľa článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom: b) zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom; f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

22. Právne posúdenie správnym súdom podľa § 119 SSP vychádza zo skutkového stavu zisteného žalovaným:

23. Žalobca namietal, že predĺženie lehoty zaistenia žalobcu na základe napadnutého rozhodnutia žalovaného považuje za neúčelné a neefektívne a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, a preto aj za nezákonné, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať vyhodenie žalobcu a naplniť účel zaistenia.

24. Z napadnutého rozhodnutia nepochybne vyplýva, že dôvodom vydania rozhodnutia bola skutočnosť, že migračný úrad do dnešného dňa nevydal právoplatné rozhodnutie o udelení azylu a žalobca sa stále považuje za žiadateľa o azyl.

25. Celková doba zaistenia podľa rozhodnutí žalovaného neprekračuje maximálnu dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a doba predĺženia zaistenia nepresahuje zákonom prípustnú dĺžku.

26. Zákon výslovne pripúšťa zaistenie žiadateľa o azyl na 6 mesiacov. Na žiadateľa o azyl sa primerane vzťahuje ustanovenie § 88 ods. 4 ZoPC, že ak možno predpokladať, že výkon trestu vyhodenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa predĺži z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov, môže policajný útvar rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Okrem toho, že nebola prekročená

zákonná lehota na zaistenie žiadateľa o azyl žalobcovi doposiaľ nebol vydaný náhradný cestovný doklad zastupiteľským úradom, hoci zástupcovia Veľvyslanectva Ruskej federácie oznámili, že ak je žalobca ich občanom, bude mu vystavený náhradný cestovný doklad, ak vystavenie zostalo bez odozvy, uvedené nemožno pripísať žalovanému, ale zastupiteľskému úradu žalobcu.

27. Súd konštatuje, že zákon umožňuje celkovo predĺženie lehoty zaistenia, a to až na 12 mesiacov, v prípade žalobcu nejde o rodinu s deťmi, ani zraniteľnú osobu (§ 2 ods. 7 ZoPC), čo by vylučovalo celkové predĺženie nad rozsah 6 mesiacov. Aj podľa článku 6 bod 15. smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území členské štáty môžu lehotu zaistenia uvedenú v odseku 5 (6 mesiacov – pozn. súdu) predĺžiť len na obmedzený čas, a to nie dlhšie ako ďalších dvanásť mesiacov v súlade s vnútroštátnym právom, v prípadoch, keď je napriek všetkým ich primeraným snahám pravdepodobné, že proces odsunu bude trvať dlhšie: a) z dôvodu nedostatočnej spolupráce dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo b) z dôvodu omeškania pri získavaní nevyhnutných dokladov od tretích krajín.

28. Pokiaľ ide o námietku dôvodnosti, že z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun, súd uvádza, že zákon o pobyte cudzincov sa vzťahuje aj na cudzincov, ktorí požiadali o udelenie azylu (§ 1 ods. 2 ZoPC), pričom nie je ani vylúčené, že žiadosti o udelenie azylu nebude vyhovené, keď žalobca ani neargumentuje dôvodmi, pre ktoré by mu mal byť podľa jeho názoru azyl udelený. Pravdepodobnosť udelenia azylu, resp. doplnkovej ochrany, ktorá by bola zrejme už v okamihu rozhodovania o zaistení cudzinca podľa § 88a ods. 1 písm. b) ZoPC, môže predstavovať prekážku zaistenia cudzinca. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2016, sp. zn. 10 SZa 8/2016). Súd tak konštatuje, že dôvod pravdepodobnosti udelenia azylu nie je daný.

29. Napr. aj článok 14 bod. 4. písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (prepracované znenie) ustanovuje, že členské štáty môžu zrušiť, ukončiť alebo odmietnuť obnoviť postavenie priznané utečencovi vládnym, administratívnym, súdnym alebo kvázi súdnym orgánom po tom, ako bol odsúdený právoplatným rozsudkom za obzvlášť nebezpečný trestný čin, predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť tohto členského štátu. Podľa článku 15 ods. 5 citovanej smernice v situáciách opísaných v odseku 4 môžu členské štáty rozhodnúť o nepriznaní postavenia utečencovi, ak takéto rozhodnutie ešte nebolo prijaté.

30. Pokiaľ ide o námietku neúčelnosti a neefektívnosti, pretože podľa názoru žalobcu nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať vyhostenie žalobcu a naplniť účel zaistenia, súd uvádza, že žalobca síce požiadal o azyl, ktorý v čase rozhodovania správneho súdu nebol s konečnou platnosťou udelený, uvedené však automaticky neznamená, že žalobca má byť prepustený. Podľa ustanovenia § 88 ods. 3 ZoPC podanie žiadosti o udelenie azylu nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu (zákona o azyle) nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté, ide o dve samostatné konania.

31. Ak žalobca tvrdí, že uplatnenie práva požiadať o azyl nemôže byť orgánom verejnej moci posúdené ako zneužitie, ustanovenie § 88a ods. 1 písm. c) ZoPC umožňuje žalovanému posúdiť dôvodné podozrenie účelovej žiadosti o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať vyhostenie. Táto úvaha má svoju zákonnú oporu aj pri posudzovaní samotnej žiadosti o azyl, keď ministerstvo môže rozhodnúť, či žiadosť o udelenie azylu bola podaná výlučne s cieľom odvrátiť bezprostredne hroziaci výkon vyhostenia zo Slovenskej republiky (§ 11 ods. 1 písm. f) zákona o azyle). Ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ predložil svoju žiadosť o udelenie azylu len z dôvodu odvrátiť bezprostredne hroziace vyhostenie z územia Slovenskej republiky (§ 12 ods. 2 písm. f) zákona o azyle).

32. Pokiaľ žiadosť o udelenie azylu je podaná účelovo, iba s cieľom pozdržať alebo zmať výkon rozhodnutia o navrátení, a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéto cudzinca ponechať v zaistení. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 2. septembra 2014, sp. zn. 1 SZa 29/2014).

33. Inštitút zaistenia cudzinca je v zmysle čl. 8 ods. 2 Charty základných práv a slobôd zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca, ktorá je ako základné ľudské právo zaručená čl. 8 ods. 1 Charty a jeho presnú dobu nie je možné predbežne presne určiť, nakoľko závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí zdravotný stav zaisteného, jeho spolupráca, komunikácia medzi štátnymi orgánmi Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) a ostatnými štátmi, ktorých sa nútený návrat cudzinca týka, tiež vybavenie všetkých náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu upraveného medzinárodnými dohodami, ktorými sú dotknuté krajiny signatármi, pričom pri zohľadnení súčasnej medzinárodnej situácie je možné pripustiť, že v prípade vydania náhradného cestovného dokladu nateraz nemusí ísť o prioritu zastupiteľského úradu, v danom prípade je aj opätovné predĺženie lehoty zaistenia na mieste, ak súčasne pre ňu existuje zákonný podklad.

34. Dobu predĺženia zaistenia do 29.09.2023 žalovaný predĺžil v súlade s ustanovením § 88a ods. 1 písm. c) a za primeranej aplikácie § 88 ods. 4 ZoPC o ďalšie 3 mesiace, nebolo preukázané, že by reálny podklad pre zaistenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať, zástupcovia Veľvyslanectva Ruskej federácie oznámili, že žalobcovi bude vystavený náhradný cestovný doklad a v prípade, ak by zastupiteľský úrad zostal naďalej nečinný, na mieste je zväziť postup podľa ustanovenia § 74 ods. 2 písm. b) ZoPC.

35. Súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. decembra 2013, sp. zn. 1 Sza 2/2013, podľa ktorého: Pokiaľ zákonodarca umožňuje predĺžiť lehotu zaistenia z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote zaistenia, sa cudzinec nemôže oprávnenne spoľahnúť na to, že v zaistení bude do doby určenej v predchádzajúcom rozhodnutí o zaistení, resp. predĺžení zaistenia, pokiaľ táto doba neprekročí zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia.

36. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať. Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo14/2018). Na konanie pred správnym súdom sa okrem zásady hospodárnosti podľa § 5 ods. 7 SSP primerane použijú aj princípy, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok (§ 5 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je sedem dní od doručenia rozhodnutia správnemu súdu v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia (§ 443 ods. 2 písm. b) SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 446 ods. 2 písm. d) SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané

advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).